

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Jørgen og Anna

Citation: Winther, Christian: "Jørgen og Anna", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid76738/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

JØRGEN OG ANNA.

Naar Bækken risler lystigt
Og Skoven den er grøn,
Naar Duen bygger Rede
Og kurrer i Løn;
Naar blaae Violer vaagne
Og Kukkeren gjør Larm,
Da vækkes ogsaa Haabet
I mangen sorgfuld Barm.

Da stiger op i Stammen
Den luttrende Saft,
De sittrende Qviste
Fornemmer Vaarens Kraft,
Og fløielsbløde Blade,
Smaragdklare Skud
Af glindsende, springende
Hylstre foldes ud.

Den venlige Vaarløft
Fik og gjort Anna blød;
Rask rulled hun sit Sytøi
Tilsammen paa sit Skjød.
Sit Solklæde tog hun
Af Skabet hist paa Væg,
Og fyldte saa en Haandkurv
Med Brød og med Æg.

En Huulvei sig krummer
Fra Skoven ned mod Strand
Forbi Vildbanegaard
Langs det squulpende Vand.

Der vandrede nu Pigen
Saa tankefuld i Sind;
Saa steg hun op ad Skrænten,
I St. Antons Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
Den Skjenk, som hun bar.
Ind traadte hun i Kirken,
Hvor Solen straaled klar.
Dybt for det Allerhelligste
Hun neied sig mod Jord
Og korsed sig og nærmed sig
Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt
Og inderligt hun bad;
Saa knæled hun ved Stolen,
Hvor Broderen sad.
Hun bøied sig mod Gitteret
Undseelig, og lod
Sin Sorg gaac til et Hjerte,
Som Sorgen forstod.

Men hvad de tvende taled,
Det hørte kun Den,
Hvis Villie sparer Myggen,
Og veirer Verdner hen.
Da Pigen saa sig reiste,
Der perled Taarer frem;
Sød Veemod og Fortrøstning
Sig speiled i dem.

»Jeg Jørgen skal tilgive!«
Det hvisked i hendes Bryst,

Mens atter hjem hun vandred
Langs den solvarme Kyst.
»Men ham til Mand at tage,
Det blev mig ei paalagt,«
Her nikked hun lidt trodsigt —
»Jeg ta'r mig vel iagt!«

»At glemme Ham, den Anden,
Mig falder ikke svært.
Mit Sind ei kan begjære,
Hvad en Bedre er kjært.
Ak, hvor det dog er sælsomt!
For mig er Alt forbil«
Saa sukked hun og vendte
Sit Fjed til Skræntens Sti.

Den Vaardag var saa lummer,
Og Pigen var saa træt.
Heel mødig steg hun over
Paa Skovstentens Bræt;
Og da hun under Skyggen
I Eensomheden stod,
I Græsset mat hun segned
Ved Bøgetræets Rod.

Smaablomsterne de vugged
I Vaarvinden blid.
De klare lyse Grene
Vinked Slummeren hid.
Den kom da ogsaa listende
Paa hendes Øielaag;
Bagefter fulgte Drømmens
Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
Saa deilig, men saa vild;
Fra hendes Øine ligned
Den fortærende Ild;
Og Jørgen hende fulgte
I Skovens Mørke ind;
Der stod de Bryst mod Bryst
Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
Paany det hvasse Sting,
Da løb hun forvildet
Paa en Hede omkring.
Der mødtes hun med Hjort,
Men han ændsed hende ei;
Sidst kom dog Folmer Sanger
Og viste hende Vei.

Dernæst hun sad i Møllen,
Men Skinsygens Harm
Den voxte som en Malurt
Ud af hendes Barm;
Den døved hendes Sandser,
Den skyggede saa tæt,
At ei hun øined Jørgen,
Der vanked bleg, forgrædt.

Brat hende Drømmen førte
Igjen til grønne Skov.
Hun syntes — som det var —
At hun laae der og sov.
Men mellem Lundens Stammer
Sig væltede frem

Et Hav af klare Skyer
Og tilslørede dem.

Med Eet sig Skyerne, skilte
Og glimrende blev Alt;
I den aflange, klare,
Dybt himmelblaae Spalt
Den høie Naadens Dronning,
Den rene Jomfru staaer,
Paa Armen har hun Sønnen
Og Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
En unævnelig Glands,
Af tusind Englehoveder
En fyldig Rosenkrands;
Hun fæstede paa Pigen,
Der slumrede paa Jord,
Veemodig disse Øine,
Hvor Velsignelsen boer.

Hun løftede sin høire,
Ømt advarende Haand,
Og taledede til Pigens
Tvivlomsændte Aand:
»Du mener at tilgive?
Du gjør det ikke heelt!
Forladelsen Du deler,
Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
Har han angret og fortrudt,
Med ærlig, kraftig Villie
Jo Syndens Lænker brudt.

Jeg bad for mangen Synder
Og førte ham paa Vei, —
Siig, Anna! vil Du være
Nu mere streng end jeg?»

Hun taug. Men tusind Stemmer
Langt inde fra Paradis
Sang til den hellige Jomfru's,
Den rene Moders Priis.
Bort svandt den rige Glorie,
Og Englechorets Lov
Forstummed og Anna vaagned
I den lysegrønne Skov.

Med heftig Hjertebanken,
Bevæget, men dog glad
Til Bøgens Rod hun læned sig
Og eftertænksom sad.
Sit blonde Hoved lagde hun
Til Siden lidt, og saae
I Veiret, som naar Duen
Speider i Himlens Blaa:

»Det var de samme Ord jo,
Som Munken fik mig sagt,
Det var den ædle Sæd,
Han i mit Sind fik lagt;
Men Hun, den Høitvelsignede,
Ligg Solens hulde Magt,
Til Liv og til Blomstring
Det døde Frø har bragt.«

Op sprang hun fra Græsset,
Tog Kurven paa sin Arm;

Let løb hun henad Stien
Saa blussende varm;
Og da hun saae sin Fader,
Hun sank i hans Favn,
Og hviskede undseelig
Hiint dyrebare Navn.

Glad trykked hende Mølleren
Til Faderhertet tæt,
Tog hende under Hagen
Og hvisked: »Det var Ret!»
Da straaled hendes Øie,
Som før saa tidt var vaadt,
Og saa blev Jørgen hentet,
Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paa færde;
Han sendte Budskab hen
Til alle gode Grander,
Til Frænde og til Ven,
I Roholt og i Faxø,
I Axelhoved Sogn.
Da kom der hid til Møllen
Heel mangan pyntet Vogn.

Alt efter bedste Evne
De bragte Føring strax
Af Æg og Melk og Smør og Høns
Og andre gode Slags.
I Stue, Lo og Lade
Blev dækket Bord ved Bord,
Og Væggene behængte
Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger
Smykked den væne Brud,
Stolt blev hun udstafferet
Med røde Silkeskrud.
Det blonde Haar opstrøget,
Strunk sad hun paa sin Stol
Med Baand og Nakkestykke
Og skinned som en Sol.

Hun løfted blev i Vognen,
Rask Skaren foer afsted
Til Kirken over Mark og Eng,
Igjennem Lund og Led.
Foran, bagefter fulgte
I broget Række lang
Tilhest de unge Karle
Med Pidskeknald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
Og da de saa kom hjem,
Og Folket vel var bænket
Og Skafferne bar frem
De store Suppeskaaler,
Det høie Sulefad,
Da gik han om og skjenked
Dem Øl til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
De Spillemand fremgik,
Med Trommer og med Piber
De gjorde skjøen Musik.
De Stoddere sig flokked
Om Møllerens glade Huus,

De bleve alle qvægede
Af Fad og af Kruus.

Da Dugen var borttaget,
Endnu ved høilys Dag
Rask traadte udi Dandsen
Det hele BryllupsLag.
Der dandsede først Strange
Med den blomstrende Vrv,
Eia, hvor slog han sirligt
Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
Saa blev han klappet ud,
Thi Alle vilde dandse
Med den vakke, unge Brud.
Hun gik fra Haand til Haand;
Mens veemodig i Sind
Ung Strange sad paa Bænken
Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: »I Løkken
Et prægtigt Dyr der staaer
Og græsser i den unge Rug!«
Da stimled ud af Gaard
En Mængde for at see det;
Men Mølleren raabte: »Hjort!
Spring ud, min Søn! til Dyret,
Og see at faae det bort!«

Som vakt af dybe Drømme
Ved Mølleren Ord,
Sprang Strange op fra Bænken
Og ud i Marken foer.

Han dem tilbage vinked',
Som vilde følge med,
Og ene gennem Skoven
Til Løkken løb han ned.

I grønne Rug der græssed
Det stolte Dyr i Ro,
Det bøiede sin Nakke
Med lodne Spidser to;
Sin ranke Hals det reiste,
Det spored og blev vaer, —
Halv skjult i sin Manke den
En gylden Kjede bar.

Forsigtig standsed Strange
Som en erfaren Mand;
I Brystet hamred Hjertet,
Han næppe aande kan.
Det er hans Lykkes Vidnel
Det er hans gamle Ven!
Det er hans lette Ganger,
Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Agren
Med vaersomme Skridt;
Han fløitede den Vise,
Som den hørte saa tidt;
Da vendte den sit Hoved,
Den gik og den stod,
Saa vexlede den atter, —
Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter fløited,
Og med lydløse Fjed

Han under Vinden sneg sig
Langs Buskene ned,
Da øinede ham Hjorten
Saa nær — og med et Sæt
Forsvandt den for hans Blik.
Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
I den løvrige Skov!
Det var ham, som hans Lykke
Var bundet til dens Klov.
Han som en kyndig Jæger
Forfulgte snildt dens Spor;
Snart Begge var forsvundne,
Hvor Eensomheden boer.

SKOVBRODEREN.

Den korte, lyse Mainat
Over Skovens dunkle Træ'r
Var draget hen saa sagte,
Og i dæmrende Skjær
End tindred Morgenstjernen,
Mens høit i Luften hang
Den usynlige Lærke
Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
Kun, som i Børneleg,
Den fjerne Kukker lokkede
For Solen, som steg.